

FRATERNITEIT VAN GEMEENSCHAP EN BEVRIJDING

Milaan, 20 april 2016

Beste vrienden,

Zoals jullie weten heb ik afgelopen 14 april de genade gehad op audiëntie te mogen komen bij paus Franciscus, een jaar na de ontmoeting met hem op het Sint Pietersplein die we allemaal levend in onze herinnering hebben.

Terwijl ik naar Rome reisde, raakte ik sterk ontroerd bij de lezing van de post-synodale Apostolische Exhortatie *Amoris Laetitia*, waarin de Heilige Vader ons nogmaals een kostbaar getuigenis geeft van zijn blik op onze moeilijkheden en wonden, en die van onze medemensen, in dit geval van de families, in het licht van de vreugdevolle liefde die ons in Christus bereikt heeft.

De Heilige Vader kent de trouw waarmee we hem en de Heilige Stoel volgen goed, en heeft mij, tot mijn grote verrassing, meteen hiervoor bedankt, aan het begin van onze dialoog.

De audiëntie was eerst en vooral een gelegenheid om hem heel mijn en onze dankbaarheid uit te drukken voor de onvermoeibare aanhoudendheid waarmee hij ons getuigt van zijn zorg vol barmhartigheid om de mens en de wereld, een zorg die ontstaat uit zijn geloof in Christus. Ik heb hem met vreugdevolle overtuiging kenbaar gemaakt dat wij allemaal, te beginnen bij mezelf, zijn manier van naar de mens en naar de werkelijkheid kijken steeds meer willen leren.

Ik heb paus Franciscus gezegd dat die tedere omhelzing met passie voor het leven van elk individu, zoals die bereikt wordt in de concreetheid van zijn existentiële situatie, dat die omhelzing, naast zijn andere gebaren die we allemaal goed kennen, in het bijzonder ook te zien is in de Exhortatie *Amoris Laetitia*; ik heb hem er vervolgens van op de hoogte gesteld dat ik de mensen die verantwoordelijkheid dragen in de beweging uitgenodigd heb om zich in het document te verdiepen om zich zoveel als mogelijk te vereenzelvigen met deze blik, opdat die steeds meer de onze wordt, in onze relatie met onze vrienden en met wie we dan ook ontmoeten. Ik neem de gelegenheid van deze brief te baat om de uitnodiging aan jullie allemaal te richten. We zullen met de tijd een manier vinden om elkaar te helpen samen de rijkdom ervan binnen te gaan.

Tijdens het gesprek heb ik de mogelijkheid gehad hem te vertellen op welk punt we ons bevinden van de weg die we samen gaan, de weg van de ervaring van de beweging overal ter wereld; waar deze weg heengaat en wat de moeilijkheden zijn; het deed me genoeg te zien dat de paus heel goed op de hoogte was van de weg die we de afgelopen jaren gegaan zijn. Jullie kunnen je wel indenken hoezeer ik - me bewust van de eindverantwoordelijkheid die me is toevertrouwd om jullie allemaal op het vlak van de gemeenschap te leiden - me getroost wist door de aanmoediging van de Paus om zonder aarzelen de weg te vervolgen, namelijk het charisma verdiepen dat we van don Giussani hebben gekregen.

Terwijl ik wegging was ik vol verbazing over het feit dat ik duidelijker de diepe overeenstemming tussen paus Franciscus en don Giussani had gezien. Daarom denk ik dat niets ons beter kan helpen dan om voortdurend te proberen ons te vereenzelvigen met het getuigenis dat paus Franciscus ons dagelijks biedt.

Ik zie een dergelijke overeenstemming terug in deze woorden van don Giussani, die echt bevrijdend zijn en die in deze tijd om zo te zeggen mijn dagen overheersen; ik geef ze ook aan jullie, wellicht dat ze een hulp kunnen zijn om de belangrijkste plicht die we hebben te beleven, namelijk het getuigenis dat paus Franciscus en de Kerk van onze Fraterniteit, dat wil zeggen van ieder van ons, verwachten:

“De gebeurtenis van Christus is de ware bron van de kritische houding, waar dit niet betekent de beperkingen van de dingen te vinden, maar er de waarde van te ontdekken [...]. Het is de gebeurtenis van Christus die een nieuwe cultuur creëert en die werkelijke kritiek voortbrengt. Dat je het weinige of vele goede dat in alle dingen zit gaat waarderen, leidt ertoe dat er een nieuwe beschaving tot stand komt [...]: zo ontstaat er een nieuwe cultuur, als een link tussen al de flarden van het goede dat er is, in een poging dit goede te waarderen en het verder te verwezenlijken. Het goede wordt benadrukt, al worden de beperkingen ervan erkend, en al het overige wordt overgelaten aan de barmhartigheid van de Vader” (*Generare tracce nella storia del mondo [Sporen voortbrengen in de geschiedenis van de wereld]*, uitg. Rizzoli, Milaan 1998, pp. 158-159).

Laten we niet vergeten elke dag voor paus Franciscus te bidden, een waar geschenk van God aan zijn Kerk in deze tijd van grote veranderingen, zoals hij altijd aan iedereen die hij ontmoet vraagt, bewust van zijn eigen nood. Moge dit gebed ook voor ons een herinnering zijn om onze nood te erkennen in dit Heilig Jaar van de Barmhartigheid.

Jullie vriend in het enthousiasmerende avontuur van het geloof,

Julián Carrón